ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Θεόδωρος Μεγαλοοικονόμου

Η βίαιη εκκένωση του καμπ στον Ελαιώνα, την οποία έχουν αμετάκλητα αποφασισμένη οι Μπακογιάννης και Μηταράκης και προγραμματισμένη να γίνει άμεσα (ήταν να γίνει μέχρι τις 30/6, αλλά έχει κάπως καθυστερήσει λόγω των αντιστάσεων των προσφύγων/γισσών), δεν είναι, και αυτή, παρά μέρος της βάρβαρης, ρατσιστικής και δολοφονικής αντιπροσφυγικής πολιτικής που ασκεί η κυβέρνηση Μητσοτάκη και η, ποικιλοτρόπως «στενά συγγενική» της, δημοτική αρχή της Αθήνας.

Ο Ελαιώνας ήταν ένα από τα πρώτα καμπ στην ηπειρωτική χώρα, όταν, με το ξέσπασμα, το καλοκαίρι του 2015, της λεγόμενης «προσφυγικής κρίσης», εκατοντάδες πρόσφυγες, γυναίκες, άντρες, παιδιά, ξημεροβραδιάζονταν στο πεδίο του Άρεως και στις πέριξ περιοχές και η τότε κυβέρνηση του Σύριζα (σε συγχρονία με την «ΟΧΙ – ΝΑΙ» μετάλλαξή της) επέλεξε τη στρατοπεδική διαχείριση του «προσφυγικού», ανοίγοντας τον Ελαιώνα – «προσφορά» τού τότε Δημάρχου Καμίνη.

Ήταν ακριβώς στα μέσα Αυγούστου που άδειασαν το πεδίο του Άρεως μεταφέροντας τους άστεγους πρόσφυγες στον Ελαιώνα, ένα από τα πρώτα από τα δεκάδες στρατόπεδα προσφύγων που έγιναν στη συνέχεια (και) σε όλη την ηπειρωτική χώρα.

Στα «θετικά» του, αν μπορεί να μιλάει κανείς για τα όποια «θετικά» σε μια στρατοπεδική ζωή, είναι ότι βρίσκεται μέσα στον κοινωνικό ιστό της πόλης, πράγμα που διευκόλυνε την επικοινωνία, τις κοινωνικές επαφές και σχέσεις, την πρόσβαση των προσφυγόπουλων στα σχολεία. Ήταν το μόνο καμπ στο οποίο επιτρεπόταν ελεύθερα η είσοδος στους αλληλέγγυους, μέχρι, όμως, τον Μάρτιο του 2018, όταν, για πρώτη φορά, δεν μας επιτράπηκε η είσοδος για το μοίρασμα προκήρυξης για την διαδήλωση του Μάρτη και, πλέον, για να μπορεί να μπει μέσα η αντιπροσωπεία της όποιας συλλογικότητας, θα έπρεπε να πάρει άδεια, μια-δυο μέρες πριν, από τον Διοικητή.

Χαρακτηριστικό δείγμα της απόσυρσης του όποιου ενδιαφέροντος των αρμόδιων αρχών για τις ζωές των προσφύγων εκεί δεν ήταν μόνο ο αυξανόμενος υπερσυνωστισμός στους χώρους του καμπ – ταυτόχρονα με την έλλειψη, όπως παντού, του όποιου πλάνου για παροχή στέγης, σε οικογένειες και άτομα, εντός του κοινωνικού ιστού, αμειβόμενης εργασίας και κοινωνικής στήριξης – αλλά και η προϊούσα υποβάθμιση των εκεί παρεχόμενων στοιχειωδών υπηρεσιών, σε σημείο που το υγειονομικό προσωπικό, στα εντός του καμπ ιατρεία του ΕΟΔΥ, να αναγκάζεται επανειλημμένα να επικοινωνεί μαζί μας στο Κοινωνικό Ιατρείο για να ζητήσει βασικά φάρμακα που οι κρατικές υπηρεσίες δεν παρείχαν.

Τώρα, προς εκτέλεση των κερδοσκοπικών συμφερόντων των ημετέρων, τους οποίους είναι ταγμένος να υπηρετεί ο Μπακογιάννης, ως ο δημοτικός άξονας του «επιτελικού κράτους» του θείου του, πάνω από 1200 πρόσφυγες, προσφύγισσες και τα παιδιά τους πρέπει να μεταφερθούν, σαν αντικείμενα, στην Κόρινθο, στη Ριτσώνα, στη Μαλακάσα και όπου αλλού. Μακριά από τον όποιο κοινωνικό ιστό, σε πιο κλειστές και πιο ελεγχόμενες στρατοπεδικές συνθήκες. Τα παιδιά μακριά από τα σχολεία, οι οικογένειες ακόμα πιο μακριά από την όποια προοπτική στέγασης, με πιο εύκολη την εκκίνηση διαδικασιών απέλασης και, φυσικά, με τη δημιουργία των όρων κάποιοι από τους πρόσφυγες να μπορούν να χρησιμοποιηθούν, μέσα από διαδικασίες σκλαβοπάζαρου, για αγροτικές και όποιες άλλες εργασίες (κάτι που ήδη γίνεται σε διάφορες περιοχές).

-Οι καθημερινές δολοφονίες στον Έβρο και στο Αιγαίο, με τις απωθήσεις, τις επαναπροωθήσεις, τους πνιγμούς.

-Οι διαδικασίες για το άσυλο συνυφασμένες, πλέον, με την εκ των προτέρων απόρριψή του.

-Τα άκρως ελεγχόμενα, έως τελείως κλειστά, στρατόπεδα των προσφύγων σε όλη τη χώρα ως η μόνη παροχή «στέγασής» τους, όσο ακόμα δεν βρίσκεται τρόπος απέλασής τους.

-Όταν εκεί που κάποιοι τουρίστες θα κάνουν το μπάνιο τους, παραδίπλα θα είναι κλεισμένοι και θα ασφυκτιούν μέσα στον στρατοπεδικό εγκλεισμό τους πρόσφυγες, προσφύγισσες και παιδιά.

Αυτή είναι η «νέα κανονικότητα» της κοινωνικής μας ζωής, όπως έχει ήδη διαμορφωθεί σ΄ αυτή τη χώρα, το επίσημα διακηρυγμένο «ανατολικό σύνορο» της ΕΕ. Μιας ΕΕ που στα λόγια αναφέρεται στην δήθεν τήρηση του «Διεθνούς Δικαίου», ενώ στην πράξη, αυτή η ίδια, σιγοντάρει και προωθεί αυτές τις δολοφονικές πρακτικές.

Η εκκένωση του Ελαιώνα, και η άθλια μοίρα που επιφυλάσσεται στους εκεί πρόσφυγες, είναι μέρος της συνολικής πολιτικής που υλοποιεί ο Μπακογιάννης, στη διάρκεια της θητείας του οποίου έχουν πολλαπλασιαστεί οι άστεγοι, οι τοξικοεξαρτημενοι, οι πρόσφυγες που, χωρίς καμιά κοινωνική βοήθεια, συχνά «χωρίς χαρτιά», είναι στους δρόμους και που η αντιμετώπιση που κάνει, όλων αυτών των κοινωνικών στρωμάτων, αυτός ο «γνήσιος ανιψιός» του Κούλη, είναι ωσάν «κοινωνικών απορριμμάτων», που, όταν σε κάποιο σημείο γίνονται ενοχλητικά, το μόνο που φροντίζει (που «ξέρει» και που είναι εντεταλμένος) να κάνει, είναι να πιέζει ακόμα περισσότερο τον υπουργό ΠροΠο για πιο πολλή αστυνομική καταστολή. Με τις επιχειρήσεις «σκούπα» (και τον εγκλεισμό (προς απέλαση) των «χωρίς χαρτιά» στην Αμυγδαλέζα), έκφραση της πολιτικής αθλιότητας που μας «κυβερνά», να έχουν, επίσης, γίνει μια «κανονικότητα της ζωής στην πόλη».

Μέρος αυτής της «κανονικότητας» έχουν γίνει και οι παρεμβάσεις προς δήθεν «υπεράσπιση» των προσφύγων από κόμματα και παρατάξεις, που θέτουν, πχ, και αυτές στο Δημοτικό Συμβούλιο ζήτημα μη εκκένωσης του Ελαιώνα, αλλά όταν έλθει η ώρα της ψηφοφορίας, κάποια μέλη τους είναι απόντα, έτσι ώστε να περάσει πιο εύκολα η απόρριψη από τη μεριά του ρατσιστικού και ακροδεξιού συρφετού.

Η αντίσταση, που ξεκίνησαν οι ίδιοι οι πρόσφυγες και οι προσφύγισες στον Ελαιώνα, είναι σημαντικό να ενισχυθεί και να κλιμακωθεί με όσο γίνεται πιο μαζική συμμετοχή συλλογικοτήτων αλληλέγγυων, συνδικάτων κλπ. Με μια διαρκή περιφρούρηση και αντίσταση στην όποια απόπειρα βίαιης εκκένωσης. Όχι γιατί πρέπει να συνεχιστεί η ζωή σε ένα καμπ όπως Ελαιώνας, αλλά γιατί η λύση δεν είναι η εξοντωτική εξορία που ετοιμάζουν ο Μπακογιάννης και ο Μηταράκης, αλλά η άμεση κοινωνική ένταξη σε κατοικίες μέσα στη πόλη.

6/7/2020